

Arrest

nr. 217 938 van 6 maart 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 14 november 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 8 november 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 21 november 2018 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 januari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 februari 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. MAERTEN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 4 november 2016 dient de verzoekende partij, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, een aanvraag in voor een verblijf van meer dan drie maanden in functie van haar minderjarig Belgisch kind.

Op 3 mei 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 3 mei 2018 bij arrest nr. 203 423 vernietigt de Raad de beslissing van 3 mei 2017.

Op 8 november 2018, met kennisgeving op 9 november 2018, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 04/11/2016 werd ingediend door:

Naam: S. (...)

Voornaam: E. (...)

Nationaliteit: Kosovo

Geboortedatum: (...).1982

Geboorteplaats: Gjakov

identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De; betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

*Betrokkene vroeg dd. 04/11/2016 gezinshereniging aan met zijn Belgisch minderjarig kind, de genaamde S.L. (...) *(...)/08/2016. Het verblijf werd hem geweigerd dd. 03/05/2017 met een bijlage 20. Bij arrest nr. 203423 dd. 3.05.2016 (betekend op 8.05.2018 aan betrokkene} werd deze bijlage 20 vernietigd door de RVV.*

Onderhavige beslissing betreft dus een nieuwe beslissing die opnieuw gebaseerd is op artikel 43 van de wet van 15/12/80,

Artikel 43 van de wet van 15.12.1980: het recht op verblijf wordt om redenen van openbare orde of nationale veiligheid geweigerd; persoonlijk gedrag van betrokkene waardoor zijn verblijf ongewenst is om redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

Betrokkene is veroordeeld voor volgende feiten op 10,12,2015 voor de correctionele rechtbank te Leuven: diefstal d.m.v. braak, inklimming of valse sleutels; valsheid in geschriften, door een particulier en gebruikmaking van deze valsheid; diefstal; heling van voorwerpen verkregen d.m.v. een misdaad of wanbedrijf; onwettige operaties m.b.t. patrimoniale voordelen, die rechtstreeks uit een misdrijf voortvloeien, m.b.t. goederen en waarden die in ruil daarvoor werden verkregen of m.b.t. de inkomsten uit deze geïnvesteerde voordelen; vereniging van misdadigers om wanbedrijven te plegen. Hiervoor werd betrokkene veroordeeld tot een gevangenisstraf van 30 maanden, een geld boete van 250 EUR (x 6 -1500 EUR (vervangende gevangenisstraf van 1 maand) en bijzondere verbeurdverklaring. Uit het administratieve dossier blijkt dat dat betrokkene niet in beroep is gegaan tegen zijn veroordeling, deze heeft bijgevolg kracht van gewijsde gekregen.

Het gaat met andere woorden om een recente veroordeling en dit voor verschillende feiten. Uit de aard, de ernst en de recentheid in tijd van de feiten blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving. Vandaar dat overeenkomstig art. 43 van de wet van 15.12.1980 het verblijfsrecht aan betrokkene kan geweigerd worden, Dat de feiten voldoende ernstig zijn blijkt uit het vonnis dd. 10/12/2005 waarbij de onmiddellijke aanhouding van betrokkene werd geëist. Uit het vonnis is ook duidelijk dat betrokkene deel uitmaakte van een vereniging van misdadigers.

Gezien deze overwegingen wordt het persoonlijke en familiale belang, op basis van hetwelke betrokkene het verblijfsrecht wenst te bekomen, van betrokkene hier dan ook ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest 49.830 dd. 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé - en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren.

Ondanks het feit dat hij beweerde dat hij ten tijde van het plegen van voornoemde feiten reeds een gezin voorrade met de de genaamde B., G. (...) (RR (...)) van Belgische nationaliteit, met wie hij dd. 15/06/2018 opnieuw wettelijk samenwonend is, heeft betrokkene zich ertoe laten verleiden de wetten en

regels in België niet te respecteren. Dit getuigt allerm minst van verantwoordelijkheid tegenover de minderjarige kinderen I., F. (...) (RR (...)), I., A. (...) (...) van zijn partner, zoals van een goede huisvader 20U mogen verwacht worden. Hij had moeten weten dat dergelijk gedrag niet bevorderlijk zou zijn voor het verwerven van regulier verblijfsrecht,

Ook ten aanzien van zijn kind, de genaamde S.L. (...)/08/2016, gemeenschappelijk kind met zijn wettelijk geregistreerde partner, houdt de beslissing geen disproportionele inmenging in in het gezinsleven Van betrokkene.

Bij deze beslissing werd wel degelijk rekening gehouden met het hoger belang van de kinderen en zijn Belgische partner. Het weigeren van het verblijfsrecht hoeft immers een goed contact tussen de kinderen/partner en betrokkene niet in de weg te staan. Betrokkene kan zijn gezinssituatie zo inrichten dat hij en zijn partner afspraken maken om elkaar met enige regelmaat te zien. Deze beslissing verhindert immers niet dat zijn partner en kinderen hem bezoeken in het land van herkomst of elders. Verder kunnen moderne communicatietechnologieën de betrokkenen in staat stellen om tijdens de perioden van scheiding in nauw contact te blijven en de banden met hen verder te onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100; RvV nr. 141.063 dd. 16.03.2015). Volledigheidshalve moet tevens opgemerkt worden dat het inherent is aan een grensoverschrijdende relatie dat één van beide partners, indien men een gezinsleven wenst uit te bouwen, de verankering in zijn land van herkomst, of legaal verblijf, in grote mate verliest. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat het gezinsleven enkel in België zou kunnen uitgebouwd of beleefd worden. De kinderen zijn nog jong en kunnen zich zodoende aan een verschillende omgeving aanpassen.

Verder wat de duur van het verblijf van betrokkene in België betreft, is hij sedert 16/10/2015 ingeschreven in België als wettelijk samenwonend met zijn huidige partner. Voordien verbleef hij onwettig in het land. Dit betreft een relatief korte periode waardoor de binding met België relatief beperkt is.

Wat betreft de economische situatie er zijn geen recente gegevens in het dossier dat betrokkene zou zijn tewerkgesteld. indien dit wel het geval zou zijn dat is het louter hebben van een tewerkstelling en het verwerven van een inkomen geenszins een beletsel voor het nemen van onderhavige beslissing. Verder dient opgemerkt te worden dat betrokkene enkel vrije toegang kreeg tot de Belgische arbeidsmarkt door zijn aanvraag gezinshereniging en de afgifte van het A! en hij zodoende vrijgesteld was van de verplichting om met een arbeidskaart te werken.

Wat betreft de sociale» en culturele integratie kan worden gesteld dat deze hier niet aan de orde is gezien het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België expliciet getuigt van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dit eigenlijk ook niet na te streven.

Wat betreft de medische toestand blijkt niet uit het administratief dossier dat er medische beletsels zouden zijn waarmee rekening moet worden gehouden.

Zodoende wordt het verblijf in toepassing van artikel 43 geweigerd en dient het A! te worden ingetrokken,”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij onder meer de schending aan van artikel 43 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de motiveringsplicht.

Zij betoogt:

“1.

Dat verweerder in de weigeringsbeslissing dd. 8 november 2018 stelt dat verzoeker op 10.12.2015 door de correctionele rechtbank te Leuven werd veroordeeld tot 30 maanden gevangenisstraf voor diefstal d.m.v. braak, inklimming of valse sleutels valsheid in geschriften, heling, onwettige operaties m.b.t. patrimoniale voordelen en vereniging van misdadigers.

Door het persoonlijk gedrag van verzoeker zou zijn verblijf dan ook ongewenst zijn wegens redenen van openbare orde en nationale veiligheid.

Dat verweerder zijn beslissing steunt op het art. 43 Vw.

2.

Dat evenwel artikel 43 Vw. het volgende stelt :

" Art. 43. § 1. De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten :

1° wanneer zij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt, die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf;

2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong

3.

Dat verweerder in de bestreden beslissing enkel verwijst naar de veroordeling van verzoeker in 2015 waarin de onmiddellijke aanhouding van verzoeker werd geëist en waaruit blijkt dat verzoeker deel uit maakte van een vereniging van misdadigers.

4.

Verzoeker wil in eerste instantie verwijzen naar het art. 27 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, töt wijziging van verordening (EEG) nr. 1612/68 en töt intrekking van de richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (Burgerschapsrichtlijn), waarvan art. 43 Vw. de omzetting vormt.

"Artikel 27

Algemene beginselen

1. Onverminderd het bepaalde in dit hoofdstuk kunnen de lidstaten de vrijheid van verkeer en verblijf van burgers van de Unie en hun familieleden, ongeacht hun nationaliteit, beperken om redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid. Deze redenen mogen niet voor economische doeleinden worden aangevoerd.

2. De om redenen van openbare orde of openbare veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het gedrag van betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen. Het gedrag moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd.

3. Om te beoordelen of de betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde of de openbare veiligheid kan het gastland, wanneer het zulks onontbeerlijk acht, bij de afgifte van de verklaring van inschrijving - of bij ontbreken van een inschrijvingssysteem, uiterlijk drie maanden na de datum van binnenkomst van de betrokkene op zijn grondgebied of na de in artikel 5, lid 5, bedoelde mededeling van aanwezigheid op het grondgebied, dan wel bij de afgifte van de verblijfskaart -, de lidstaat van oorsprong en eventueel andere lidstaten, verzoeken om mededeling van politieke gegevens betreffende betrokkene. Deze raadpleging mag geen systematisch karakter dragen. De geraadpleegde lidstaat antwoordt binnen twee maanden"(eigen onderlijning).

Het begrip 'openbare orde', zoals het wordt gebruikt in de Burgerschapsrichtlijn, waarvan artikel 43 van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt, moet dus restrictief worden uitgelegd. De uitzondering van openbare orde vormt een afwijking van het fundamentele beginsel van het vrije verkeer van personen, die strikt moet worden opgevat en waarvan de draagwijdte niet eenzijdig door de lidstaten kan worden bepaald, aldus de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn arrest dd. 19 december 2014 nr. 135.6271.

Verweerder heeft echter geen enkel grondig onderzoek gevoerd naar de strafrechtelijke feiten zelf, waarop zijn beslissing steunt, en naar het huidige persoonlijke gedrag van verzoeker.

Dat de loutere verwijzing naar veroordeling van verzoeker in 2015, waarin de onmiddellijke aanhouding van verzoeker werd geëist en waaruit blijkt dat verzoeker deel uit maakte van een vereniging van misdadigers, zonder enig bijkomend persoonlijk onderzoek, op zich geen indicatie is dat het persoonlijk gedrag van verzoeker een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving.

Dat geenszins uit de motivatie van de bestreden beslissing op een afdoende manier blijkt of het huidige persoonlijke gedrag van verzoeker een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt.

Verzoeker wil verwijzen naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 26 februari 2016 nr. 163.046 waarin, verwijzende naar de rechtspraak van het Hof van Justitie, wordt gesteld dat het begrip "gevaar voor de openbare orde" geval per geval dient te worden beoordeeld "teneinde na te gaan of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen" en "dat het kennelijk onredelijk om op basis van de gegevens van het administratief dossier te besluiten dat de betrokken vreemdeling een gevaar is voor de openbare orde".2

Ook in zijn arrest dd. 10 november 2016 (nr. 169.732)³ heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen opnieuw, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, geoordeeld dat, opdat een gevaar voor openbare kan worden weerhouden, het niet volstaat dat er sprake was van een wetsovertreding en de hiermee gepaard gaande veroordeling van de maatschappelijk orde.

Opdat een gevaar voor openbare kan worden weerhouden moet er ook sprake zijn van een « werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast » en mag niet op automatische wijze worden besloten op basis van de vaststelling dat er sprake was van een wetsovertreding, aldus de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in voormeld arrest.

Verweerder verwijst in de bestreden beslissing naar de strafrechtelijke veroordeling van verzoeker in 2015, waarin de onmiddellijke aanhouding van verzoeker werd geëist en waaruit blijkt dat verzoeker deel uit maakte van een vereniging van misdadigers, zonder ook maar op enige wijze de "actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging" te onderzoeken en te motiveren⁴.

Dat er sprake is van schending van de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting.

Dat er tevens sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

5.

Dat de correctionele veroordeling van verzoeker ondertussen dateert van 3 jaar geleden en bijgevolg niet meer als « actueel » kan worden beschouwd.

Dat verweerder geenszins een onderzoek heeft ingesteld naar de precieze feiten, waarvoor verzoeker in 2015 in België precies werd veroordeeld.

Dat, gezien dit helemaal niet is gebeurd, verweerder dan ook geenszins kan verwijzen naar de onmiddellijke aanhouding van verzoeker en naar het feit dat verzoeker deel uit maakte van een vereniging van misdadigers.

Dat derhalve verweerder in zijn bijlage 20 onterecht verwijst naar het art. 43 Vw. als motivatie van zijn beslissing.

Dat verweerder, alvorens een beslissing te nemen, geenszins een grondig voorafgaand onderzoek heeft verricht waardoor er sprake is van schending van de zorgvuldigheidsplicht.

Dat verweerder in elk geval zijn beslissing niet afdoende motiveerde in het licht van art. 43 Vw. waardoor er sprake is van schending van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de motiveringsplicht.

6.

Dat de bestreden beslissing nergens een datum weergeeft wanneer de strafrechtelijke feiten, waarvoor verzoeker werd veroordeeld, plaatsvonden.

Noch wordt enige verdere informatie gegeven betreffende de precieze strafrechtelijke feiten.

Dat verzoeker dan ook geenszins kan nagaan op welke feiten verweerder zich precies baseert, zodat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is in het licht van art. 43 Vw. waardoor er sprake is van schending van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de motiveringsplicht.

(...)"

2.2. De verwerende partij laat na een nota met opmerkingen in te dienen.

2.3. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is bereikt en zij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht samen met de aangevoerde schending van artikel 43 van de vreemdelingenwet.

Artikel 43 van de vreemdelingenwet luidt ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

“§ 1.

De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten :

1° wanneer zij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt, die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf;

2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

De verzoekende partij verwijt de verwerende partij enkel te verwijzen naar de veroordeling in 2015 waarbij de onmiddellijke aanhouding van de verzoekende partij werd geëist en waaruit blijkt dat zij deel uitmaakte van een vereniging van misdadigers, zonder bijkomend persoonlijk onderzoek. Zij stelt dat deze loutere verwijzing geen indicatie is dat haar persoonlijk gedrag een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving, en dat hier geen onderzoek naar werd gevoerd, in strijd met de geest van artikel 27 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de richtlijn 2004/38/EG), waarvan artikel 43 van de vreemdelingenwet de omzetting vormt. Volgens de verzoekende partij mag niet automatisch worden besloten tot het gegeven dat zij een gevaar vormt voor de openbare orde op basis van de vaststelling dat zij de wet heeft overtreden. Zij stelt dat de veroordeling in 2015 niet meer als actueel kan worden beschouwd.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing weliswaar wordt ingegaan op de persoonlijke situatie van de verzoekende partij, daar waar de verwerende partij motiveert aangaande het persoonlijke en familiale belang, het gezinsleven, het hoger belang van de kinderen van de verzoekende partij en haar partner en de partner zelf, de duur van haar verblijf in België, haar economische situatie, de sociale en culturele integratie en haar medische toestand. Er dient echter te worden vastgesteld dat de verwerende partij geen concreet onderzoek voert naar het actueel karakter van het gevaar dat de verzoekende partij voor de openbare orde zou vormen.

In de bestreden beslissing wordt het volgende overwogen:

“Artikel 43 van de wet van 15.12.1980: het recht op verblijf wordt om redenen van openbare orde of nationale veiligheid geweigerd; persoonlijk gedrag van betrokkene waardoor zijn verblijf ongewenst is om redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

Betrokkene is veroordeeld voor volgende feiten op 10.12.2015 voor de correctionele rechtbank te Leuven: diefstal d.m.v. braak, inklimming of valse sleutels; valsheid in geschriften, door een particulier en gebruikmaking van deze valsheid; diefstal; heling van voorwerpen verkregen d.m.v. een misdaad of wanbedrijf; onwettige operaties m.b.t. patrimoniale voordelen, die rechtstreeks uit een misdrijf voortvloeien, m.b.t. goederen en waarden die in ruil daarvoor werden verkregen of m.b.t. de inkomsten uit deze geïnvesteerde voordelen; vereniging van misdadigers om wanbedrijven te plegen. Hiervoor werd betrokkene veroordeeld tot een gevangenisstraf van 30 maanden, een geld boete van 250 EUR (x 6 -1500 EUR (vervangende gevangenisstraf van 1 maand) en bijzondere verbeurdverklaring. Uit het administratieve dossier blijkt dat dat betrokkene niet in beroep is gegaan tegen zijn veroordeling, deze heeft bijgevolg kracht van gewijsde gekregen.

Het gaat met andere woorden om een recente veroordeling en dit voor verschillende feiten. Uit de aard, de ernst en de recentheid in tijd van de feiten blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving. Vandaar dat overeenkomstig art. 43 van de wet van 15.12.1980 het verblijfsrecht aan betrokkene kan geweigerd worden, Dat de feiten voldoende ernstig zijn blijkt uit het vonnis dd. 10/12/2005 waarbij de onmiddellijke aanhouding van betrokkene werd geëist. Uit het vonnis is ook duidelijk dat betrokkene deel uitmaakte van een vereniging van misdadigers.”

Inzake de redenen van openbare orde, zoals vermeld in het toegepaste artikel 43 van de vreemdelingenwet, wordt in artikel 45, § 2 van de vreemdelingenwet vermeld dat de beslissingen zoals vermeld in artikel 43 van de vreemdelingenwet, in overeenstemming moeten zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van het familielid van de burger van de Unie. Het gedrag van dit familielid van een burger van de Unie moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging zijn voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Artikel 45 van de vreemdelingenwet, dat werd hersteld en vervangen door artikel 35 van de wet van 24 februari 2017 tot wijziging van de vreemdelingenwet met het doel de bescherming van de openbare orde en de nationale veiligheid te versterken (BS 19 april 2017) (hierna: de wet van 24 februari 2017), vormt een omzetting van artikel 28 van de richtlijn 2004/38/EG (Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 32 in fine en 34-37, zie ook bijlage, p. 138-143).

In de voorbereidende werken van de wet van 24 februari 2017 grijpt de wetgever herhaaldelijk terug naar rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: HvJ) om de begrippen “openbare orde”, “nationale veiligheid”, “ernstige redenen” en “dwingende redenen” nader te duiden. Het HvJ heeft deze begrippen in het kader van de artikelen 27 en 28 van richtlijn 2004/38/EG, die voorzien in de mogelijkheid voor lidstaten om beperkende maatregelen inzake het inreisrecht en het verblijfsrecht, dan wel verwijderingsbeslissingen te nemen om redenen van openbare orde en nationale veiligheid, al meermaals nader uitgelegd (HvJ 23 november 2010, C-145/09, Tsakouridis; HvJ 4 oktober 2012, C-249/11, Byankov).

Het HvJ heeft het ook passend geacht om de rechtspraak over openbare orde en nationale veiligheid ontwikkeld in het kader van richtlijn 2004/38/EG, naar analogie toe te passen op strafrechtelijk veroordeelde derdelanders die een afgeleid verblijfsrecht aan artikel 20 van het VWEU of artikel 21 van het VWEU ontleen (cf. conclusie van advocaat-generaal Szpunar van 4 februari 2016 in zaak C-165/14 alsook HvJ 13 september 2016, C-165/14, Rendon Marin, pt. 54-67, 81 en 84-86; HvJ 13 september 2016, C-304/14, CS, pt. 36, 40-42, 48-49).

In zijn rechtspraak licht het HvJ toe dat het begrip “openbare orde” hoe dan ook, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, veronderstelt dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast.

De algemene vaststelling dat strafbare feiten werden gepleegd die de openbare orde of nationale veiligheid in het gedrang kunnen brengen, volstaat op zich niet om beperkende verblijfsmaatregelen te nemen. Maatregelen die worden genomen ter bescherming van de openbare orde, zoals een weigering van verblijf, mogen uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken vreemdeling waaruit een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving blijkt, zoals artikel 45, § 2 van de vreemdelingenwet stipuleert (zie in deze zin HvJ 13 september 2016, C-165/14, Rendon Marin, pt. 59-61). Dit impliceert een individueel onderzoek van het voorliggende geval.

In die zin kan het bestaan van strafrechtelijke veroordelingen op zichzelf geen reden of motivering vormen voor de beëindiging van een verblijfsrecht. Dit betekent evenwel niet dat strafrechtelijke veroordelingen niet mee in overweging mogen worden genomen binnen het individueel onderzoek naar een eventuele weigering van het verblijfsrecht omwille van redenen van openbare orde. Immers kan uit de omstandigheden die tot de strafrechtelijke veroordelingen hebben geleid, het bestaan van een persoonlijk gedrag blijken dat een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die de weigering van het verblijfsrecht noodzaakt om de openbare orde of de nationale veiligheid te beschermen (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, Bouchereau, pt. 28).

Het komt de staatssecretaris toe om op individuele basis te onderzoeken wat in het persoonlijk gedrag van een vreemdeling of in de strafbare feiten die deze vreemdeling heeft gepleegd een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die ter bescherming van de openbare orde of de nationale veiligheid een beslissing die een beperking van het inreisrecht of het verblijfsrecht van een vreemdeling inhoudt, kan rechtvaardigen (HvJ 13 september 2016, C-304/14, CS, pt. 46).

Bij het beoordelen van een bedreiging voor de openbare orde moet rekening worden gehouden met de aard en ernst van de strafbare feiten, het aantal strafbare feiten en de veroorzaakte schade. Naast voldoende ernstig en werkelijk, dient deze bedreiging ook actueel te zijn. De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 30; Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 24). Het is aan de nationale overheden om in elk afzonderlijk geval te (be)oordelen of het gedrag van de betrokken vreemdeling een gevaar voor nieuwe ernstige verstoringen van de openbare orde of nationale veiligheid oplevert.

Artikel 43, § 2 van de vreemdelingenwet stipuleert dat rekening moet worden gehouden met volgende elementen: de duur van het verblijf van betrokkene op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Rijk, en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Deze evenredigheidstoets moet worden uitgevoerd met inachtneming van de fundamentele rechten waarvan het HvJ de eerbiediging verzekert, in het bijzonder het recht op eerbiediging van het privéleven en het gezins- en familieleven dat is neergelegd in artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en artikel 8 van het EVRM. In de beoordeling of de voorgenomen inmenging evenredig is aan het nagestreefde legitieme doel (belangenafweging), dient onder meer rekening te worden gehouden met de aard en de ernst van het gepleegde strafbare feit, de duur van het verblijf van de belanghebbende in de gastlidstaat, de tijd die is verstreken sinds het strafbare feit is gepleegd en het gedrag van de belanghebbende in die periode, alsook de hechtheid van de sociale, culturele en familiebanden met de gastlidstaat (HvJ 29 april 2004, gevoegde zaken C-482/01 en C-493/01, Orfanopoulos en Oliveri, pt. 95-99; HvJ 23 november 2010, C-145/09, Tsakouridis, pt. 52-53; HvJ 13 september 2016, C-304/14, CS, pt. 48-49 en HvJ 13 september 2016, C-165/14, Rendon Marin, pt. 66).

Rekening houdend met het voorgaande, moet worden opgemerkt dat in verband met de actuele bedreiging voor de openbare orde, uit de bestreden beslissing niet blijkt dat op concrete wijze werd nagegaan of het gedrag van verzoeker een gevaar voor nieuwe ernstige verstoringen van de openbare orde of nationale veiligheid oplevert. Zoals de verzoekende partij terecht aanhaalt in haar verzoekschrift is de veroordeling waarnaar de verwerende partij verwijst inmiddels reeds 3 jaar oud. De verzoekende partij is op dit ogenblik niet meer van haar vrijheid beroofd. Er wordt in de bestreden beslissing wel een beschrijving gegeven van de feiten waarvoor zij werd veroordeeld op 10 december 2015 en de verwerende partij stipt verder aan dat hierbij de onmiddellijke aanhouding van de verzoekende partij werd bevolen en dat zij deel uitmaakte van een vereniging van misdadigers, maar er wordt niet op concrete wijze verduidelijkt of en waaruit blijkt dat de verzoekende partij haar crimineel gedrag in de toekomst zou voortzetten, volhouden of herhalen. Uit het administratief dossier blijkt niet dat de verzoekende partij nadat zij werd vrijgelaten, opnieuw strafrechtelijke feiten heeft gepleegd.

Een schending van de materiële motiveringsplicht in het kader van artikel 43 van de vreemdelingenwet is aangetoond. Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de overige onderdelen van het middel en de overige middelen niet tot een ruimere vernietiging kan leiden dient dit niet te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van 8 november 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes maart tweeduizend negentien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU